

Отчасъ-начасъ нему става се по-лошо и по-лошо. Изъ града се носятъ вече слухове, че шахъ Надиръ умира, и народа, при такава вѣсть, не знае — да се радва ли или да скърби. Шахъ Надиръ бѣше жестокъ, а новиятъ, може би, ще бжде още по-жестокъ...

Леила, първата и най-обична жена на шаха минаваше за най-красивата изъ красивицитѣ. Пое-титѣ я възпѣваха, а за красотата, за необикновения нѣженъ цвѣтъ на лицето ѝ, народътъ я бѣ наре-кълъ „Блѣдната роза на Фарсистана“. Леила обичаше шаха и сега бѣ въ отчаяние. Тя повика при себе всички знаменити лѣкари и ги молѣше да спасятъ нейния мжжъ и повелителъ. Тя си кжсаше коситѣ, плачеше и ридаше...

— Искайте всичко, каквото обичате, само го спасете! — говорѣше прѣзъ сълзи тя, като чупѣше ржцѣ.

А лѣкаритѣ мълчеливо се поклониха низко на Леила и отидоха въ спалнята на шаха. Тамъ, при леглото на болния, тѣ дълго се съвѣтваха помежду си и, най-сетнѣ, единъ отъ тѣхъ се не побоя да си признае високо прѣдъ Леила, че е безсиленъ да го спаси, и отъ името на всички свои другари ѝ каза:

— Всемилостива повелителко! Страшна болестъ е поразила великия шахъ, и тази болестъ намъ е неизвѣстна. Ние знаемъ само, че нашиятъ славенъ свѣтозаренъ шахъ е опасно боленъ... Черни демони го мжчатъ, призрази го прѣслѣдватъ... Той е на косъмъ отъ смъртта! Кълна се въ вѣчния Ормуздъ, — ние всички желаемъ да помогнемъ на нашия великъ шахъ, но ние не знаемъ болестъта му и не можемъ го лѣкува!